

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **„ELEMENTS MARKETING GROUP“ SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ
ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ**

sídlem Kolisty 25, Katowice, Polská republika

zastoupený JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem

sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava,

proti

žalovanému: **Generálnímu ředitelství cel,**

sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 14789/2016-900000-304.5,
ve věci spotřební daně,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní body

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 18. 5. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 14789/2016-900000-304.5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“), platební výměr na spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období březen 2014, č. j. 7491/2015/570000-32.5 ze dne 16. 2. 2015 tak, že místo slov „*pod kódem nomenklatury 38241990*“ se vkládají slova „*pod kódem nomenklatury 38249099*“ a za větu „*základ daně z minerálních olejů stanovený správcem daně: 28,25 v 1000 l.*“ doplňuje věta „*základ daně: 28,25/1000 l. byl stanoven vynásobením množství 28252 litrů (z množství 24930 kg) koeficientem 0,001. Výsledek byl zaokrouhlen v souladu SpD.*“; ve zbytku byl platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň ve výši 309.338 Kč, potvrzen. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Podle žalobce je vydaný platební výměr nezákonný, neboť žalobcem dopravovaný metylester řepkového oleje, výrobek kombinované nomenklatury 38260010, nebyl určen pro použití, nabízení k prodeji nebo používání pro pohon motorů nebo pro výrobu tepla, čemuž odpovídala kupní smlouva mezi společnostmi SHF TRADE sp. z o. o. (dále jen „SHF TRADE“) jako prodávajícím a společností VESARO s. r. o. (dále jen „VESARO“) jako kupující, jejíž součástí je též „karta bezpieczestwa“, kde je uvedeno, že předmětný metylester je určen pro jiné účely než palivo. Ani žalobce neměl v úmyslu použít předmětné zboží k daňovým účelům. Společnost SHF TRADE tento metylester koupila od společnosti VERBIO Vereinigte BioEnergie AG a již v kupní smlouvě mezi nimi uzavřené bylo jasně uvedeno, že výrobek je určen pouze k technickým účelům a nepodléhá spotřební dani. Převážu zboží od SHF TRADE společnosti VESARO provedl žalobce, přičemž měl k dispozici mezinárodní nákladní list CMR ze dne 14. 3. 2014, ve kterém bylo uvedeno, že přepravovaným zbožím je metylester s kódem nomenklatury 38260010. VESARO písemně potvrdila dne 25. 3. 2014, že předmětný metylester nebude použit jako pohonné palivo, topné palivo, ani pro výrobu směsi, ani takto nebude prodáváno. Správce daně a žalovaný přesto dovodili, že žalobce neprokázal, že zboží nebude určeno jako motorové palivo nebo topivo, nebo jako přísada či směs k motorovým palivům, ani se neprodá za tímto účelem, a vyměřil žalobci podle pomůcek spotřební daň.
3. Mají-li orgány celní správy za to, že předmětný minerální olej je určen pro použití, nabízení k prodeji nebo používání pro pohon motoru, pro výrobu tepla nebo pro výrobu

směsí uvedených v ustanovení § 45 odstavec 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), musí tuto skutečnost prokázat, což se dosud nestalo. Pokud celní orgány dovodily, že „*methylester skutečně byl určen pro jiný než zákonem předvídaný účel použití*“, žalobce k tomu dodává, že zákon žádný konkrétní způsob užití nestanoví. Žalobce nesouhlasil s tím, že by společnost VESARO užila vybraný zajištěný výrobek jinak, než bylo ujednáno, a kdyby se tak stalo, pak takovéto jednání společnosti VESARO s. r. o. nemůže být přičítáno k tíži žalobci.

4. Žalobce nesouhlasil s hodnocením provedených důkazů. Z listin, které celním orgánům dal k dispozici, vyplývá, že předmětný minerální olej je určen pouze k technickým účelům a nikoliv k daňovým účelům. Podle žalobce není zřejmé, jakým jiným způsobem lze prokázat účel využití výrobku než kupní smlouvou včetně kompletního řetězce od prvotního prodávajícího až po konečného příjemce. Stejně tak bylo chybně vyhodnoceno sdělení řidiče, že mu není znám účel dopravovaného zboží; řidič tento účel užití nemohl vědět a tato nevědomost neprokazuje závěr, že by žalobce věděl, že metylester bude užit k daňovým účelům a že je zde povinnost odvést daň.
5. Správce daně a žalovaný nesprávně vyhodnotili skutečnost, že u společnosti SHF TRADE za období od 29. 10. 2012 do 30. 9. 2013 probíhá kontrola Celního úřadu Krakow. V posuzovaném případě bylo zboží zajištěno v roce 2014, kontrola za předcházející období s posuzovanou věcí tak nijak nesouvisí.
6. Žalobce považuje za bezvýznamné, že VESARO nedisponovala objednávkou od společnosti SHF TRADE a že samotná kupní smlouva byla společnosti VESARO dodána až v průběhu léta 2014, tedy až po kontrole dopravního prostředku. Kupní smlouva mezi SHF TRADE a VESARO byla uzavřena 3. 3. 2014, jak uvádí sám správce daně. Její uzavření nebylo nijak zpochybněno nikým, ani celními orgány, a nejedná se o antidatovanou smlouvu, jak se snaží podsouvat celní orgán. Kdy přesně společnost VESARO smlouvou disponovala, je irelevantní.
7. Dále žalovaný podle žalobce chybně vyhodnotil, že z obchodního rejstříku příjemce, společnosti VESARO, nevyplývá, že by měl strojní vybavení pro to, aby metylester použil pro vlastní výrobu. Z obchodního rejstříku výrobní zařízení příjemce nemůže vyplývat.
8. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem správce daně, že dokazování se může týkat pouze zákonných podmínek pro vyměření daně podle pomůcek a jejich přiměřenosti. Veškeré listinné důkazy prokazující nabytí a dopravu vybraného zajištěného výrobku byly celním orgánům známy a byly založeny ve spise. Celní orgány jejich obsah zpochybnily a nepovažovaly je za věrohodné a prokazující verzi tvrzenou žalobcem, na druhou stranu uvádí, že dokazování prováděno nebylo, resp. může být pouze k vyměření daně podle pomůcek, což je rozporný závěr.

Stanovisko žalovaného

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Odkázal na své rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné jako námitky, které žalobce přednesl v odvolání. Pouze zdůraznil, že přepravovaný metylester řepkového oleje (tzv. MEŘO) je pro účely zákona o spotřební daně označen kódem nomenklatury 38249099, což odpovídá žalobcem

uvedenému kódu nomenklatury 38260010 (tato skutečnost vyplývá rovněž z napadeného rozhodnutí a není mezi účastníky sporná).

Posouzení krajským soudem

10. Krajský soud rozhodl dne 20. prosince 2017 rozsudkem č. j. 22 Af 63/2016 – 64 tak, že napadené rozhodnutí zrušil. Rozsudek je založen na argumentu, že po žalobci nelze požadovat, aby prokázal, že minerální olej pro daňový účel určen není, neboť by byl nucen prokazovat negativní skutečnost. Naopak správce daně je povinen prokázat pozitivní tvrzení o určení předmětného minerálního oleje k daňovým účelům, který však tuto svou povinnost nesplnil.
11. Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 3 Afs 7/2018 – 40 ze dne 20. 7. 2020 tento rozsudek krajského soudu zrušil. Nesouhlasil s argumentačním východiskem, že je výjimkou, je-li minerální olej daného kódu nomenklatury předmětem daně (vybraným výrobkem), což nevyplývá ani z jazykového výkladu, ani ze samotného chemického složení tohoto minerálního oleje, který je tzv. bionaftou. Ustanovení § 45 odst. 3 písm. k) tohoto zákona nelze vykládat způsobem užitým krajským soudem rovněž vzhledem ke smyslu a účelu zákona o spotřebních daních (respektive spotřební daně z minerálních olejů jako takové), neboť by umožňoval obcházet zákonem stanovené povinnosti, když pouhou negací určení k daňovým účelům by se daňový subjekt vyhnul své daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že v daném případě se nejedná o prokazování negativní skutečnosti (tj. skutečnosti, že daný minerální olej není předmětem daně), poněvadž kontrolovaná osoba bude prokazovat konkrétní účel použití minerálního oleje – tedy “pozitivní” skutečnost, se kterou by právě ona měla být z logiky věci obeznámena. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že odvíjí-li se zařazení minerálního oleje mezi vybrané výrobky od konkrétního účelu jeho použití, je třeba tento účel vymezit a taktéž prokázat. Dovozce tedy má právo vymezit nedaňový účel využití minerálního oleje, nicméně se musí jednat o zcela konkrétní účel použití, který musí při kontrole dostatečným způsobem osvědčit, aby dosáhl toho, že daný minerální olej nebude předmětem daně. Pro úplnost Nejvyšší správní soudu podotkl, že za účel použití minerálního oleje ve smyslu zákona o spotřebních daních nelze považovat jeho další prodej, což je jednoznačně patrné již ze znění příslušných ustanovení tohoto zákona [viz jeho § 45 odst. 3 písm. k), či § 46 odst. 1 písm. c)].
12. Krajský soud nyní pouze opakuje, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odstavec 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odstavec 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odstavec 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Zjištění ze správního spisu

13. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že 14. 3. 2014 provedli pracovníci Celního úřadu kontrolu dopravního prostředku žalobce (RZ: X a RZ: X s kontejnerem X) v obci Chotěbuz, kterou bylo zjištěno, že žalobce v uvedeném dopravním prostředku dopravoval od odesílatele SHF TRADE metylester pod kódem nomenklatury 38260010 (pro účely zákona o spotřebních daních kód 38249099) v množství 24930 kg. Příjemcem metylesteru

měla být společnost VESARO se sídlem v Brně, místo dodání Nový Jičín. K předmětnému metylesteru řidič dopravního prostředku předložil Mezinárodní nákladní list CMR ze dne 14. 3. 2014, osvědčení o registraci, licenci a smlouvu označenou jako Umlowa krotkoterminowa NR 9070147, týkající se přepravy. Řidič neuvedl, k jakému účelu je dopravovaný minerální olej určen, správce daně tak pojal podezření, že podléhá spotřební dani, odebral vzorky a minerální olej včetně dopravního prostředku zajistil; následně bylo zjištěno, že vzorek je směsí monoalkylesteru mastných kyselin a ve sledovaných parametrech vyhovuje normě ČSN EN 14214 pro vznětové motory (FAME).

14. Správce daně prostřednictvím Celního úřadu pro Jihomoravský kraj vyslechl jednatele příjemce společnosti VESARO, který sdělil, že s metylestery mastných kyselin s účelem pro použití pro pohon motoru neobchoduje. Účelem uskutečnění dodávky byl předpokládaný další prodej polským a německým firmám k technickému užití; žádné informace o dalších odběratelích však neměl. Dále byla vyslechnuta Ing. K. O., účetní společnosti VESARO, která uvedla, že nemůže sdělit konečný účel použití zajištěných výrobků, ani nezná odběratele, kterým mělo být tento olej následně dodán; kupní smlouvu mezi společností SHF TRADE a VESARO předložila až 9. 10. 2014, neboť smlouvu dostala až v průběhu letních prázdnin. Správce daně dále zjistil, že polská celní správa provádí u dodavatele SHF TRADE kontrolu týkající se daně z energetických produktů pro důvodné podezření, že energetické a jiné produkty jsou v rozporu s deklarovaným účelem použity jako palivo. Správce daně následně uzavřel, že žalobce dopravoval vybrané výrobky metylester – kód 38249099, který byl určen pro použití pro pohon motoru, výrobu tepla nebo výrobu směsi pro pohon motoru, aniž by prokázal, že se jednalo o vybrané výrobky zdaněné nebo o vybrané výrobky nabyté oprávněně bez daně, či se nejednalo o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, a který podléhá spotřební dani. Správce daně proto výzvou z 15. 1. 2015 vyzval žalobce k podání daňového tvrzení, a protože je žalobce nepodal, rozhodl dne 16. 2. 2015 platebním výměrem, kde stanovil daň podle pomůcek, když důvod pro stanovení daně podle pomůcek shledal v nepodání daňového priznání žalobcem.
15. O odvolání žalobce proti tomuto výměru žalovaný rozhodl v napadeném rozhodnutí, kterým napadený platební výměr změnil toliko částečně, nicméně odpovědnost žalobce za spotřební daň potvrdil. Dovodil, že bylo na žalobci, aby prokázal účel použití, se kterým zákon o spotřebních daních vznik daňové povinnosti nespojuje. Žalobce v celém řízení jasně a prokazatelně pravdivým dokladem nedoložil, za jakým konkrétním účelem měl být minerální olej objednán, resp. následně použit, nesplnil tak svou povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a protože žalobce na výzvu správce daně k podání daňového tvrzení nereagoval, správce daně správně přistoupil k vyměření daně podle pomůcek.

Právní posouzení

16. Krajský soud předně konstatuje, že mezi účastníky je spor o tom, zda zboží, které žalobce dopravoval, bylo předmětem spotřební daně a kdo je povinen prokázat skutečnosti, ze kterých vyplývá, že dopravované zboží je předmětem spotřební daně; dále, zda mohl správce daně daň doměřit dle pomůcek. Sporné není, jaké zboží a v jakém množství žalobce dopravoval (metylester řepkového oleje, tzv. MEŘO, zařazený pod kód nomenklatury 38249099), odkud a kam je žalobce dopravoval, kdo byl odesílatel a kdo příjemce, a že žalobce zboží dopravoval bez zjednodušeného průvodního dokladu či jiného dokladu, výslovně předvídaným zákonem o spotřebních daních.

17. K otázce důkazní povinnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku č. j. 3 Afs 7/2018 – 40 tak, že podle § 45 odstavec 3 písm. k) zákona o spotřebních daních je rozhodující účel užití. Žalobce jako dopravce měl povinnost tvrdit a prokázat účel užití dopravovaného metylesteru, kterým – aby nebyl předmětem spotřební daně – nesmí být pohon motorů, výroba tepla nebo výroba směsí uvedených v odstavci 2; dostatečným určením účelu se podle názoru Nejvyššího správního soudu nerozumí určení „pro další prodej“ (viz výše, odstavec 11). Krajský soud pouze pro upřesnění doplňuje citaci ustanovení § 45 odstavec 3 písm. k) zákona o spotřebních daních, podle kterého *předmětem daně jsou také minerální oleje uvedené pod kódy nomenklatury 3824 90 99, pokud jsou určeny pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2.*
18. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalobce konkrétní účel užití dopravovaného metylesteru v pozitivním smyslu netvrdil, pouze uvedl, že není určen pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí podle spotřebního zákona; z výpovědi jednatele společnosti VESARO pak jako jediné pozitivní určení tohoto oleje vyplynulo určení pro další prodej a ze smlouvy, kterou SHF TRADE tento nabyt, vyplynul účel „technické účely“. Žalovaný tak správně dovodil, že žalobce nesplnil svou povinnost tvrdit a prokázat účel užití dopravovaného metylesteru, ač tuto povinnost měl. Vzhledem k tomu jsou bez významu veškeré žalobní námitky hodnocení žalobcem předložených listin. Pokud totiž žalobce netvrdil konkrétní účel použití, není zde tvrzení, které by bylo možno těmito listinami prokazovat; nadto z nich účel použití ani nevyplývá (opak žalobce v žalobě ani nenamítal). Za konkrétní způsob užití k nedaňovému účelu nelze podle Nejvyššího správního soudu považovat jeho další prodej a podle názoru krajského soudu ani „technické účely“, když jde o účel zcela obecný. Nesplnil – li žalobce svou povinnost tvrzení a důkazní, žalovaný správně uzavřel, že žalobce dopravoval *vybraný výrobek* ve smyslu této legislativní zkratky, zavedené § 1 odstavec 1 písm. a), zákona o spotřebních daních, když *vybranými výrobky* jsou jednotlivé výrobky, které podléhají spotřební dani (minerální oleje, líh, pivo, víno a meziprodukty a tabákové výrobky).
19. Podle § 4 odstavec 1 písm. f), první věta zákona o spotřebních daních, *plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.*
20. Žalobce netvrdil a tím méně prokázal, že by dopravovaný metylester byl vybraným výrobkem pro osobní spotřebu ani způsob jejich nabytí oprávněně bez daně, což mezi účastníky rovněž není sporné. U žalobce jsou tak splněny všechny shora uvedené předpoklady a žalovaný tak správně uzavřel, že žalobce je plátcem spotřební daně podle citovaného § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.
21. Za této situace pak žalovaný v odstavci 3. napadeného rozhodnutí žalobci správně vytkl, že k přepravovanému zboží neměl doklady „*předvídané zákonem o SpD*“, což jako dopravce vybraného výrobku byl povinen mít. Doklady, které připadají do úvahy jako zákonem o spotřebních daních předvídané, jsou doklady uvedené v ustanoveních §§ 5, 6, 27, 27c, 30, 50 či 51 zákona o spotřebních daních. V §§ 5 a 6 zákona o spotřebních daních jsou uvedeny doklady prokazující zdanění vybraných výrobků prokazující oprávněně nabytí vybraných výrobků osvobozených od daně, v §27 doklady při zahájení a během dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně, v § 27c pak

případ nedostupnost elektronického systému, v § 50 je upravena doprava minerálních olejů osvobozených od daně, § 51 zdanění minerálních olejů.

22. Zbývá tak zodpovědět žalobní námitku, zda správce daně mohl daň vyměřit dle pomůcek.
23. Správce daně postupoval podle §145 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.* V posuzované věci byl žalobce povinen podat řádné daňové přiznání 18 odst. 1 zákona o spotřební dani, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních a § 135 odst. 1 daňového řádu. Správce daně tak správně a v souladu s § 145 odst. první věta daňového řádu žalobce vyzval k podání daňového přiznání.
24. Není – li na výzvu správce daně podáno daňové přiznání, je správce daně přesto povinen daň stanovit ve správné výši. Může buď stanovit daň z moci úřední (§ 139 odst. 1 daňového řádu) dokazováním nebo pomůckami. Další možností je tzv. předpoklad podaného daňového tvrzení s tvrzenou daní ve výši 0 Kč. K otázce výběru mezi stanovením daně pomůckami a dokazováním se opakovaně vyjádřila jak judikatura, tak doktrína, se závěrem, že je vhodné přiklonit se na stranu dokazování tam, kde je dokazovat možné už jen z důvodu výhodnosti pro daňový subjekt (oproti stanovení daně pomůckami). Co se doktríny týká, uvedený závěr obsahuje Daňový řád s komentářem a judikaturou, Matyášlová L., Grossová, M. E., 2. aktualizované a doplněné vydání podle stavu k 1. 8. 2015, Praha: Leges. 2015, s. 529, dále též Daňový řád. Praktický komentář. Wolters Kluwer, Praha. 2019 k § 145, dostupný na ASPI, § 145. Nejvyšší správní soud se k uvedenému vyslovuje v judikatuře k odstavci druhému § 145, které dopadá na doměření, nikoliv vyměření daně, lze ji však pro podobnost východisek, na kterých je argumentace založena, užít i při výkladu nyní posuzovaného odstavce prvního, a rovněž dospívá k přednosti dokazování (byť implicitně). Konkrétně v rozsudku z 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017-26 Nejvyšší správní soudu dovodil, že „*pokud ovšem správce nechtěl stanovit daň dle pomůcek § 145 odst. 2 daňového řádu, měl provést dokazování v rámci daňové kontroly nebo postupu k odstranění pochybností.*“ Ke stejnému závěru, s akcentem na nutnost provést daňovou kontrolu, dospěl v rozsudku ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Afs 349/2017-31.
25. Ze shora uvedeného vyplývá, že správce daně pochybil, pokud daň stanovil podle pomůcek a nikoliv dokazováním. Daň nebyla stanovena jen na základě určité míry pravděpodobnosti, jak je to typické právě u daně stanovené podle pomůcek, ale přesně na základě dokazování (srov. rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 5 Afs 105/2013 – 29). Z tohoto pohledu bylo řízení před celními orgány zatíženo vadou.
26. Tato vada však nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Stanovením daně podle pomůcek je zásadně omezeno právo daňového subjektu účastnit se procesu dokazování a současně odvolací přezkum je omezen pouze na skutečnosti stanovené v § 114 odst. 4 daňového řádu. Nicméně, ačkoliv se žalovaný s postupem správce daně ztotožnil, když konstatoval, že v důsledku nepodání daňového přiznání je dokazování pojmově vyloučeno (viz bod 8 napadeného rozhodnutí) a v důsledku tohoto mylného východiska konstatoval omezený rozsah odvolacího přezkumu podle § 114 odst. 4 daňového řádu (bod 9 napadeného rozhodnutí), fakticky tak

nepostupoval a vypořádal se se všemi podklady, které správce daně označil převážně za „pomůcky“, nepřesně však rovněž „důkazy“, a tyto hodnotil ve světle žalobcem vznesených odvolacích námitek. Zejména vypořádává posouzení žalobcem předložené kupní smlouvy mezi SHF Trade a VESARO; ve spojení s údaji, zjištěnými přímo u VESARO, zjištěnou opakovaností dodávek (nikoliv jednorázový obchod), změnou na pozici jednatelů a neurčitostí okolností obchodu co do odběratelů společnosti VESARO, uzavírá, že *„argumentace odvolatele, že zákon nestanoví povinnost obratem minerální olej prodat, kdy odběratele si může zajistit i po naskladnění, je v uvedeném kontextu zcela chabá. Co se týče jiného užití, nelze akceptovat prostá opakovaná tvrzení, odkazující obecně na technické účely použití metylesteru, (...), když není prokázáno, k jakým skutečným konkrétním technickým účelům bylo MEŘO dopravováno (...).“* (viz str. 15 napadeného rozhodnutí).

28. Ačkoliv tak žalovaný i správce daně procesně pochybili, práva žalobce co se dokazování týká, respektovali. Nadto je třeba zdůraznit, že i při zjištění účelu užití „pro další prodej“ a „k technickým účelům“, což se žalobce předmětnými listinami snažil dokázat, by žalobce svou povinnost tvrdit a prokázat účel užití předmětného oleje nesplnil. Krajský soud proto uzavřel, že námitka nesprávnosti přechodu na stanovení daně podle pomůcek je sice důvodná, nicméně bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.
29. Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval; v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 15. září 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu